

Coses de Casa

Casi diria que masses coses perque tot ve ab un plegat y un hom no sab aont girarse de feina. Y que no son coses de broma, perque en pobre Clarinet, pugui ab honest esplai y mitja mofa, embrutarhi unes quantes quartilles.

Com si no diguessim res en pocs dies dues grans recepcions, dos actes de gran ciutadania, perque aixis resultaren la entusiasta rebuda que's feu a n'en Blay, que algú ab tota la raó ha calificat de primer esclat d'entusiasme olotí, y la rebuda de la Infanta Isabel que resultá també una grandiosa manifestació de cortesia a una gran dama que vingué a visitarnos.

Y val a dirho; un servidor de vostés ha sentit una gran satisfacció de una y ultre cosa perque indiquen per un igual un grau de civilitat, que no tots els pobles tenen y que ¡ay! nosaltres mateixos no sabiem que tinguessim.

¡Si fins en Pol de La Veu se'n ha adonat y ens presenta com a model! Be es critat que hu debia escriurer un xic depressa perque posat a donar noms d'artistes olotins a la admiració mundial ab un xic més ens hi posa a tots y en canó! es deixa en el tinter el d'en Clará que be val un xic la pena.

Més tant se val, lo cert es que n'hem endevinades dues de distint color; una de franc entusiasme y l'altre de bona criansa, y tant servei fan els bons sentiments com els modos.

Notes cómiques mai en manquen, ja ho crec, més tinc que confessar que en aquesta ocasió no se gaire ont agafarme. En lo d'en Blay no sabria casi que dirhi. Que'n Meroles no tragué la sardana, que en Barnadas no sabia per hont tirar y que algú célebre senyor é hijo passaben engunies tement a cada instant expressives manifestacions populars? Tot aixó fa riurer poc y tot lo més als intims.

Y en quant a la jornada reial, també poqueta cosa. Un pneumátic reventat ab estrépit que doná un susto número atre al somatent, algú lleuger toc de cursileria femenina per part d'algú que volent ensenyar de finos modales a les nostres dames se descuidá el material d'ensenyansa a casa seva, la abstenció dels carlins grossos que feren el cor fort de no contribuir a la cortesia olotina no anant a la arribada y en cambi algun feu mañs y manigues per demostrar a la Reial Dama, en altre lloc menys públic, no sols cortesia sinó cortisania iucluiu. En conjunt pecati minuti.

Tot plegat que aquesta vegada no podém riurer gaire; y en resúm, la meua enhorabona al poble olotí que sapigué demostrar lo que sentia a n'en Blay, y la seva afable ciutadania a la Infanta. La meua felicitació a n'el senyor Meroles perque está de sort. Ja sol succehir aixis, home desacreditat per El Deber es l'únic que fa quelcóm aprofitable.

El meu condol a n'els carlins grossos perque la seva abstenció passá desapercibuda; no's conegué en res y fins ens creiem que D.ª Isabel tingué encara menos motius per adonarsen, perque no li manqaren els compliments dels primats.

CLARINET.

***

Entregada ja la crónica he vist que El Deber ha tornat a donar una relliscada de les grosses al donar compte de la felis solució del assumpto Malagrida.

Com que'n Clarinet te de aprofitarho tot, y en particular lo del confrare que va tant be per la meua corda, voldria dedicarli un dia y potser encara ho fassi ab tant oportú motiu per mi, més com avui me sento més pensador que criticón no puc deixar de donarli un concell: y es que fassi cara al mal temps que se li acostá, que li convè una temporada de reculliment y mentres tant vegi lo que li convingui y vegi si entre sos redactors ni hi ha algú que pateixi de hidrofobia periodística, dels que no saben escr.urer sense ferir a n'algú, dels que en la seva passió de molestar al enemic que's forjen ells, tot ho comprometen, com en el cas present, que'ls castellans en dirien mentar la sogra en

casa del ahorcado; perque tenir la distracció de comentar de la manera que hu fa una qüestió que xics y grans sabem com ha anat desde el comens fins al últim y gosar retreurer encara ingerencies, intrusions barroeres y violencies, ferint y molestant no més que fer si a persones que qualsevol dia es poden cansar de aguantar tanta injusticia y tanta comedia, es de lo més gros que's pugui veurer; de manera que'l concell es d'urgencia.

Desfassissen Srs. de El Deber d'aquest impulsiu que'ls ho tirarà tot en orri. Si no'l saben veurer jo'm comprometo a ensenyarlosi, a tocarlo ab el dit, a destaparli la cara; la caritat al próxim hi obliga y per ell mateix també perque li cal cuidar-se, y tornar a apendrer de cap y de nou lo que vol dir esperit cristiá.

VAL.

D'ART

Ab l'assistencia de bona part del mon artístic olotí so celebrá el dimecres, vigilia de S. Jaume, en el local de la Biblioteca, una conversa pública donada per D. Anton Serra, director de la Fàbrica de Cerámica, que vingué a se'l proemi de un cicle de converses sobre arts decoratives.

Després de dir qu'aquest proemi tindria per principal objecte el posarse en contacte ab els oients y conéixels per les vinentes converses, manifestá que parlaria de les arts decoratives que son l'aplicació de les arts pures, expressant la conveniencia del equilibri de relacions entre unes y altres, equilibri semblant al que entre la química aplicada y la química pura, han sapigut mantenir els alemanys. De que no estiguin equilibrades aquestes relacions, dependeix en gran part, l'estacionament de les arts decoratives.

Els pecats capitals que en general cometen els artistes d'arts decoratives, son, la falta d'ordre, la falta de racionalitat, la falta d'humilitat, la falta de aprenentatge sólit y pequiar, y la falta d'amor a'l ofici.

En general, els artistes tenen fama de desordenats; pró és que la gent entent per ordre una cosa, que si bé ho és, ho es molt relativament al costat del ordre que es precis que posseixin els artistes; aixis: el posar un pinzell ben posat sobre una taula, es un acte d'ordenat, pro molt relatiu, al costat del ordenament necessari per colomar ulls, nás y boca, d'una cara dibuixada, en les degudes proporcions.

La falta de racionalitat, consisteix en que la decoració ha fet del objecte un objecte inútil, tal es el cas d'una cadira que'n l'espatller tingué esculpit un lleó, qu'impossibilita el podershi apoiar, y fa, per tant, tot lo espatller inútil.

Moltes vegades els artistes tenen intenció d'amagar lo pobresa del material empleat y aixó fa que se simuli en la fusta, marbre, en les parets y papers pintats, fusta, coses totes de mal gust, doncs pot ser tant bella o més una cosa de pedra que una de marbre.

Poques vegades se considera al aprenent com a futur artista de demá, y aixó fa un aprenentatge poc sólit; y encara lo que dificulta més el que sigui l'aprenent un artista, ab el temps, es el no tenir especial compte al ensenyarlo d'un determinat modo, segons sigui el ram a que's dedica. Un artista ferré, ha de saber coses molt diferents d'un ceramista, y de un orfèbre.

Per últim, la falta d'amor al ofici, es de lo que més perjudica a l'obra artística, per que, fins les feines més mecániques se poden fer d'una especial manera que's tradueix en bellesa. El cronista no's pot estar de recordar lo que diu l'Eugeni d'Ors. «Hi ha una manera de dibuixar caricatures, de treballar la llauna, y també de netejar les plasses de fems y de escriure adresses, que designa que en l'activitat s'hi ha posat amor, cura de perfecció y d'armonia, y una petita espurna de foc personal, aixó que'ls artistes anomenen estil, que no hi ha obra ni obreta humana ont florir no pugui. Aquesta manera de treballar es la bona. L'altre, la de menys preuar l'ofici, tenint-

lo per vil, enloc de redimirlo y secretament transformar-lo, es dolenta y immoral.»

Després d'aixó, el Sr. Serra, exposá l'ordre de les demés converses, donant per acabat el proemi. Els oients sortiren molt complasents.

La conversa del Sr. Serra, el que gent del ofici fossin els oients, el bust helenic que presidia, el que no tingués cap aire de tresendencia, feren en conjunt un acte serenissim, agé a tot particularisme; un de aquells actes tant hermosos y que tant convindrien en el nostre Olot pera que la gent guanyés en civisme, tolerancia y sant respecte per les coses d'esperit.

LLAPIT.

Amorettes

Els luctuosos sucesos ocorreguts no fa molts dies a Granollers ab motiu de celebrarse allí un mitin lliveral que fou pertorbat per uns quants perteneixents an aquest partit carlista sanguinari, tigrisc, de trista y dolorosa recordansa, han sigut causa de que'ns fixessim ab el diari de Barcelona *Las Noticias* y del número corresponent al dia 23 del corrent ne traguessim aquesta gacetilla pera que cada hu hi fassi els comentaris que estimi convenientes.

«En la iglesia parroquial de Granollers, anteayer, durante el oficio, el reverendo cura párroco don Onofre Biada subió al púlpito y leyó de una carta que había recibido del obispo de la diócesis, doctor Laguarda, el siguiente fragmento.

«Desde el púlpito advierta usted que la Iglesia ni el clero están unidos a ningún partido político y que reprueban y condenan todo linaje de violencias cometidas en nombre de toda política.»

Comentó luego el doctor Biada, las palabras del prelado afirmando que semejante doctrina era la que había sustentado siempre el Padre Santo, y por lo tanto que la Iglesia acogia indistintamente a los hombres de todas las ideas políticas.

Terminó execrando la conducta de aquellos que queriéndose amparar con un ideal, acuden a actos de violencia reñidos con los sentimientos cristianos y con la cultura.

FLIST

Espectacles

TEATRE PRINCIPAL

Ad un ple a vessar debutá en el dia de S. Jaume la companyia que dirigeix l'eminent actriu catalana Marguerida Xirgu.

L'obra escullida fou la *Magda* de Sudermann traduida al catalá per en Josep M.ª Jordá.

Seria una vana pretensió que volgués jo fer una crítica acabada de l'obra, quant plumes trempades en el cer més artístic l'han desgranada tant admirablement. Per l'altre part també m'apartaria de la finalitat d'aquestes notes, finalitat que no te de esser altre que la de consignar lleugerament, però ab tota franquesa, l'impressió personal propia y la de recullir la de la majoria dels que ja posseixen certa educació artística.

Magda es una obra del teatre modern; es un drama, si, pero es un drama que s'aparta notablement del camí seguit fins avui. Perque además de representar les qualitats morals del home, les seves passions, les seves virtuts y vicis, els seus defectes y ridiculeses, en aquesta constitueix una part principalísima la lluita d'idees entre el sigle passat y el present, entre lo arcaic y lo del dia.

Tindrà segurament per alguns el *lunar* de ser una obra d'idees disolvents per quant ataca a la potestat de la familia, a l'autoritat del pare, però aquest punt negre no li veu no més que li vol veurer. Me fa l'efecte d'aquell que contempla una

Jabonera higiénica

JABON LIQUIDO ANTISÉPTICO PARA TOCADOR
HIGIENE, PULCRITUD Y ECONOMIA
Depositario en OLOT: EMILIO CASALS Y PLANAS